

ZÁKON, JAK ONĚMĚT HLAS OBČANŮ

OBSAH

- ▶ 1 Úvodník
- ▶ 4 Medailony členů výboru AZ
- ▶ 5 Konference o udržitelnosti
- ▶ 6 Science café
- ▶ 7 Vratimovský seminář
- ▶ 8 Doporučujeme
- ▶ 9 Výročí ČSR - projev Lenky Procházkové
- ▶ 11 Projev M. Neudorflové
- ▶ 13 O participativním rozpočtu
- ▶ 14 Setkání s Václavem Láskou
- ▶ 16 Freeshop Zdrojovna
- ▶ 14 Kulturní noviny; kniha Occupy money
- ▶ 18 Ohlasy a odpovědi
- ▶ 24 Tiráž, kontakty

Poslanecká sněmovna obdržela vládní návrh celostátního referenda. Jde už asi o 18. návrh, kterým se má naplnit Ústavou ČR deklarovaná možnost občanů vykonávat státní moc nikoli prostřednictvím volených zástupců, nýbrž přímo. Počet odmítnutých návrhů a dosavadní protiargumentace naznačují, že většina členů zákonodárných sborů více volebních období nebyla nakloněna naplnění Ústavy a svoji zprostředkovací roli politické moci si bránila pod různými záminkami. Tentokrát je obrana před vůlí občanů dovedena na další, vyšší úroveň – zákon může být schválen, ale v podobě takřka nepoužitelné v praktické politice a s pojistkami, které umožní politikům referendum zmanipulovat, překroutit či negovat. Referendum není žádný spásonosný, vše napravující a zachraňující nástroj. Disponuje sice možností maximální legitimacy díky počtu lidí podílejících se na rozhodnutí, ale to nijak nezaručuje, že rozhodnutí bude kvalifikované, tedy s velkým potenciálem správnosti. Nevědoucí, hloupý nebo zmanipulovaný dav může radostně odmávat blbost nebo i zločin. Řešením není nepřipustit jej k rozhodnutí, nýbrž vzdělávat a vychovávat občany jak v tématech konkrétních otázek, tak obecně v nesení zodpovědnosti za svá rozhodnutí, jako zpětné vazby, která pobízí ke zvýšení kvalifikovanosti, odbornosti a serióznosti příštích rozhodnutí.

Celostátní referendum má několik důležitých bodů, které rozhodují o jeho politické využitelnosti a síle. Jde o oblasti otázek, v nichž lze referendum vyhlásit, o formulování znění otázky, o případné ověření otázky ústavním soudem, o toho, na jehož žádost lze referendum vypsát, o termín hlasování, o místo hlasování, o délku kampaně, o kvantitu a kvalitu informování veřejnosti o důvodech referenda a postojích navrhovatelů a oponentů, o účastnickém kvóru pro platnost hlasování, o závaznost hlasování, o realizaci výsledku hlasování do praxe včetně případného znění zákonů, o počtu podpisů pod petici žádající vypsání referenda, o délce petiční kampaně, a opět o kvantitu a kvalitu informování veřejnosti o obsahu a průběhu petice a o postojích navrhovatelů a odpůrců. V každém z této bezmála půldruhé desítky bodů může čekat i na dobře míněné

Svoje připomínky, názory, komentáře, prosím posílejte na tuto e-mailovou adresu:

zpravodaj-az@seznam.cz

referendum nástraha, která je torpéduje, zmanipuluje, marginalizuje, nebo i zmaří či dokonce obrátí v opak. Vládní návrh jde maršitelům vstříc a takřka znemožňuje vyhlášení referenda vysokým počtem nutných podpisů a podobně potlačuje platnost referenda a tedy realizaci výsledku vysokým limitem účasti hlasujících, vylučuje z rozhodování řadu otázek, zcela ponechává prostor mediální manipulaci, jen slabě eliminuje snížení účasti nevhodným termínem, nijak neřeší místo hlasování, vůbec není zaručeno, že promítnutí výsledku hlasování do politiky a zákonů bude odpovídat znění smyslu referendové otázky atd.

Diskuse o vyloučení témat z lidového hlasování by byla na dlouhý článek. Ústava ČR praví, že lid je zdrojem veškeré moci. Ano, vzápětí hned dodává, že ji vykonává prostřednictvím orgánů moci, ale jestliže má platit první část věty, tak musejí tyto orgány konat dle ní, jinak je Ústava zavádějící, nerealizovatelná, lživá. Proti zmanipulovanému davu třeba zavést nějakou pojistku, ale i ona musí mít patřičnou legitimitu – to, že by to mohlo být jen rozhodnutí ústavní většiny parlamentu je na dobu pokročilé demokracie v době krize zastupitelské demokracie a nástupu demokracie přímé poněkud málo. Chtělo by to ústavu schválenou

KVÓRUM PODPISŮ, TEDY 250 TISÍC / PŮL ROKU, POD PETICÍ PRO REFERENDUM JE OBROVSKÉ

referendem v dobách poklidných, kdy emoce nebudou stínit rozum, s náležitou debatou, účastí, případně s mechanismy osobní zodpovědnosti za schválená problematická řešení.

Kvórum podpisů (250 000/půl roku) pod peticí žádající vypsání referenda je obrovské. Listinná petice proti radaru USA v ČR, což nebyla nějaká marginální otázka, se přes 100 000 dostala až po více než roce, byť to bylo i kvůli mediálním tahům mainstreamu. Kvórum by asi nemělo být v desítkách tisíc, aby se referendum nedevalvovalo a aby nízký limit nebyl zneužit ke znechucení veřejnosti

a odvratu od přímé demokracie. Každopádně klíčovým prvkem pro petiční podpisy a pro účast na hlasování je mediální krytí petice a referenda. Veřejnoprávní sdělovací prostředky musejí být povinné vykrývat obě akce, a to dle počtu přibývajících podpisů, resp. času před termínem hlasování. Kvantita a kvalita (forma) krytí nemohou být ponechány na libovůli médií, ale zákon musí zaručovat určitý minimální standard. Navrhovatelé a případní oponenti jednak musejí mít dostatek času na svobodnou prezentaci svých postojů (v desítkách minut, nikoli minutového šotu jako před volbami) a jednak musejí podstoupit vzájemnou konfrontaci, a to jak ve dvou, tak moderovanou novináři.

Limit účasti na hlasování kvůli jeho platnosti je fakticky nesmyslný – kdo chce rozhodovat, ať hlasuje, nepovažuje-li někdo otázku za důležitou, nemusí hlasovat, pak ale ať nepláče, neboť byla a je to jeho odpovědnost. Pokud však chtějí zákonodárci nějakou minimální hranici, neměla by být vyšší, než je pro volby. Ve volbách občané dávají svým zástupcům bílý list pro rozhodování o čemkoli, bylo by proto nesmyslné, aby pro hlasování o konkrétní jednotlivosti byl limit vyšší. Pokud poslanci a senátoři si pro své volby dají nějaký limit, pak mohou žádat limit, nikoli ale vyšší, i pro referendum. Jinak je to čiré pokrytectví, které delegitimizuje všechna jejich příští rozhodnutí.

Vyhlášení termínu referenda musí proběhnout s dostatečným předstihem, aby během kampaně oslabily vášně a k hlasování došlo v atmosféře s převahou racionality. Obávám se, že lhůta pod devět měsíců nedostačuje ke zvládnutí emocí.

Termín hlasování by měl být pokud možno společný s nějakými volbami. Zvýší to účast a sníží náklady – volební komise by byla i komi-

sí referendovou. Její pracovní čas by se prodloužil asi tak o dvě hodiny a jiná urna není podmínkou. Určitě je to jednodušší varianta, než zvláštní komise. Znění zákona musí vyloučit intriku politiků, jaké jsme občas svědky na obecní a městské úrovni, kdy vyhlásí referendum pár dní před volbami.

Podobné je to s místem hlasování, kdy „demokratičtí“ zastupitelé vybrali pro místní referenda jiné budovy, než jsou obvyklé u voleb, nebo alespoň místnost vyčlenili na jiném, vesměs vyšším patře. Tyto manýry nutí aktivní občanskou veřejnost k nejvyšší obezřetnosti při tvorbě textu ústavního zákona

o celostátním referendu, poněvadž jasné dokazují mocenské choutky českých politiků. Tyto naschvály proti účasti voličů sice padají na vrub místním politikům, ale z řad poslanců a senátorů proti nim žádný větší hlas nezazněl.

Hlasovací otázka musí být ve znění navrženém návrhatelem, nebo ve znění, s nímž návrhatel souhlasí – to v případě předložené otázky k posouzení ústavnímu soudu. Je na diskusi, zda by znění otázky mělo být už definitivní na petici. To souvisí i s problémem, kdo přijde s návrhem referenda k danému tématu dříve. V té souvislosti je zvažování, kdo vše referendum může navrhnout: občané v petici, poslanci, senátoři – a co vláda a prezident?

Dalším problémem je závaznost referenda a přenesení jeho výsledku do praxe. Jde jak o rychlost, tak o kvalitu, o naplnění smyslu. Jsou určité minimální legislativní lhůty (pokud by promítnutím výsledku měl být zákon), nikoli ale maximální. Některé předlohy zákonů parkují v parlamentu roky. To si tudíž žádá limitování. Promítnutí kvality, smyslu výsledku referenda do textu zákona je ještě

obtížnější. A opět by v tom měl mít rozhodující slovo návrhatel, případně konečné slovo ústavní soud. Nejúčinnějším nástrojem na kličkování politiků by bylo rozpuštění či odvolání orgánu (spojené s povinností pro členy nového volebního období, případně s prostorem pro tvorbu z dílny ÚS). Odmítají-li totiž naplnit vůli občanů, tak ztrácejí svoji legitimitu zastupitelů lidu.

Referendum je vrcholným nástrojem demokracie, projevem demokracie přímé, proto musí být jeho principy velmi pozorně formulovány a jeho konání seriózně a obezřetně prováděno, aby skutečně byla naplněna skutečná vůle občanů. Většina vůbec nezaručuje správnost řešení, pravdu, spravedlivost, přitom má obrovský kredit v myslích občanů, proto je nutné se co nejvíce přičinit o kvalifikovanost rozhodnutí většiny, o jeho potřebnou míru racionality, orientace v problému, o svobodu a zodpovědnost. Aby většina nespravedlivě nedeptala menšinu, aby mnozí lidé ať již zakrátko či po čase nelitovali svého rozhodnutí, aby lidé netratili víru nejen v demokracii, ale zejména v partnerský vztah k ostatním, že lidská společnost je především postavena na souměřitelnosti, kdy konkurence je podnětem, nikoli porážkou. ◀
Karel Růžička

(V příloze Zpravodaje je jeden z pracovních podkladů návrhu ústavního zákona o celostátním referendu z dílny občanských sdružení a iniciativ, který vznikl úpravou vládního textu, kdy změny a doplňky jsou kurzívou.)

MEDAILONY ČLENŮ VÝBORU ALTERNATIVA ZDOLA, Z.S.

PŘESEDNA VÝBORU

Ing. Mgr. Karel Růžička (1957). Čechoslovák původem, rodinou, pracovně i volnočasově. Absolvoval SPŠ dopravní v Praze v Masné, Strojní a elektrotechnickou fakultu VŠ dopravy a spojů v Žilině a dálkově na přelomu režimů Filosofickou fakultu UK v Praze. Prapůvodním povoláním výpravčí vlaků (v Otvovicích), pak konstruktér lokomotiv (ČKD). Pohyboval se i v mládežnické organizaci, ponejvíce však byl novinářem. Má za sebou zkušenost agenturního zpravodaje ČTK, ČTI a SITA i deníkáře (Pravda a Haló noviny). Teď je řidičem tramvaje a po šichtě působí v Klubu společenských věd, Ne základnám, ProAlt a AZ.

ČLENOVÉ VÝBORU

Mgr. Tomáš Tožička (1966). Technik a teolog. V devadesátých letech pracoval ve vedení církevních sociálních institucí orientovaných především na regionální rozvoj – Kooperační fórum Most a Otevřený svět Litvínov. Věnoval se rozvojové problematice v Německu, Angole, Zambii a Bangladéši. Autor a editor článků i publikací s rozvojovou agendou. Nyní koordinuje aktivity zaměřené na rozvojové vzdělávání a transfer know-how.

PhDr. Zbyněk Fiala (1946), novinář, absolvent FŽ UK . Působil v rozhlase (ČsRo), televizi (ČT - Nedej se!), denících (Mladá fronta, Zemědělské noviny, Právo), týdenících (Ekonom, Literární noviny) i měsíčníku (Zdraví) a na webu (Vaše věc). Čím je starší, tím víc věří v možnosti lokálního ekonomického cyklu, brojí proti vysušování a umrtvování krajiny superintenzívním zemědělstvím, vkládá naděje do otevřené spolupráce a sdílení, věří v přímou demokracii a participaci a doufá, že lidstvo dostane rozum a skončí s náboženstvím Růstu.

Doc. Ing. Ilona Švihlíková, Ph.D. (1977), ekonomka. Absolvovala VŠE, obor mezinárodní obchod. Profesně se věnuje tématům souvisejícím s globalizací a politické ekonomii. V roce 2010 založila Alternativu Zdola, protože se stále domnívá, že organizace usilující o účast občanů na veřejném dění a ekonomickou demokracii zdola je potřeba. Hojně publikuje, jezdí po celé ČR, vystupuje v rozhlase a v televizi. Věří, že jsme na cestě k Velké transformaci.

Lokální a globální udržitelnost byl název mezinárodní konference, kterou 26. října uspořádala v Praze na Novotného lávce Eku-
menická akademie v rámci Školy alternativ. Zejména ekonomové rozebírali různé stránky trvalé udržitelnosti, ale hovořili i publicisté, filosofové a technici.

Ekonom a občanský aktivista Tomáš Tožička současnou situaci charakterizoval jako ztrátu kapacit, kdy navíc místo lokalizace činnosti a rozhodování v místě a variování dle místních podmínek dochází ke koncentraci a unifikaci v centru. Tato „vzpouza byrokracie“ dle něho jde proti smyslu řízení, kdy variabilitu lze zvládnout právě jen variabilitou.

Architekt Jan Foff představil teorii, že Země nemá antientropickou strategii a varoval, že civilizace zatím jde proti přírodě.

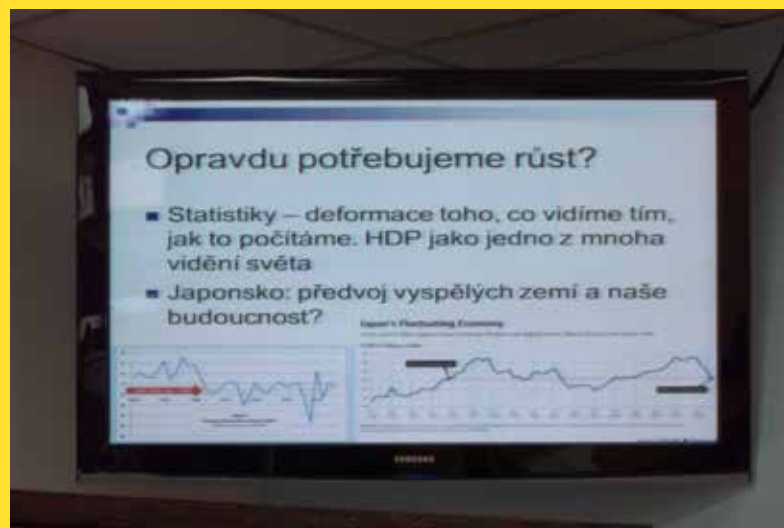
Energetický expert a ekolog Milan Smrž konstatoval, že během 50 let došlo k vylovení 90% mořských ryb, rychlost vymírání druhů je 1000 až 10 000krát vyšší než přirozené vymírání. Některé stavy a procesy vidí jako probíhat nikoli dle Gaussova rozložení, ale dle tzv. Senecova útesu (strmý propad po pozvolném růstu). Zdůraznil, že v přírodě dochází více ke kooperaci než ke konkurenci, takže výsledkem je pestrost nikoli fádňi jednota.

Ekonomka Ilona Švihlíková popsala kapitalismus jako systém postavený na nekonečném růstu, což je ovšem na zeměkouli neudržitelné. Kapitalismus si navíc ničí stabilizační mechanismy, a tak si připravuje vlastní destrukci. Ztratí tím i svoji legitimitu – dosavadní praxi a vizi, že příští generace se mají lépe než předcházející. Upozornila na přesun zá-

jmu kapitalistů od vytváření zisku k dobývání renty a na odpojení vývoje mezd od vývoje produktivity. Připomněla dlouhodobou stagnaci či minimální růst Japonska a rozšiřování počtu vyspělých zemí, které upadají do podobného vývoje. Zamyslela se nad nedostatky používaných ekonomických ukazatelů, zvláště HDP, a podotkla, že jaké kritéria používáme, tak svět vidíme.

Martin Zahradník (Centrum pro otázky životního prostředí UK) probíral vztahy obyvatel k životnímu prostředí. Domnívá se, že v ČR se vesměs hledá kompromis, nikoli ideální řešení.

Neexistuje přesvědčivá odpověď na ekologickou krizi, prohlásil na úvod svého vystoupení filosof Michael Hauser a vyzval přítomné k myšlenkovému experimentu. Podtrhl, že rozdílnost návrhů řešení vyplývají z třídního rozdělení společnosti. Bezkonfliktní řešení nalézá v inteligentním plánování, v principech komunismu jako společnosti, kde je ekonomika řízena demokraticky a na základě vědomí.

Martin Huth přiblížil dopravní potíže v německém Darmstadtu a jejich rozličná řešení od šířky chodníků po půjčovnu kol, resp. nákladních kol. Emil Underberg prezentoval výsledky ozeleňování vyschlých území a pouští a zkoumal závislost nedostatku vody a migrace obyvatel, resp. skutečné a domnělé důvody migrace.

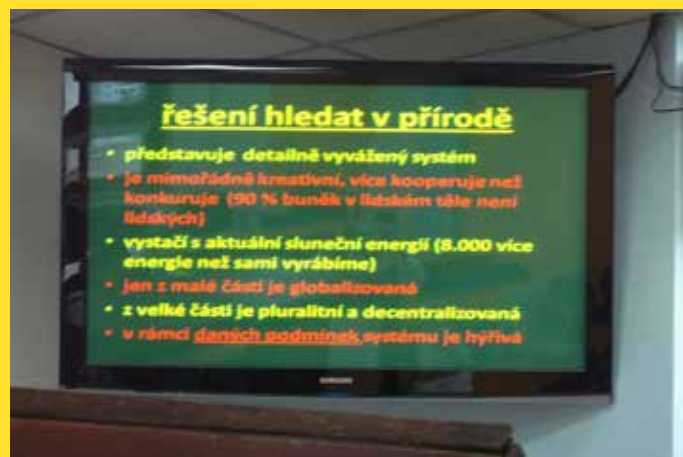
Publicista a ekonom Zbyněk Fiala rozebíral názory Johna Boika na lokální ekonomiku a jeho model. Poukázal na závislosti a svobody

místní a nelokální produkce a producentů (80 procent základních potřeb lze naplnit z místních zdrojů), přičemž se postavil proti tomu, aby peníze byly nástrojem moci. Paralelou k chamtivosti je dle něho rakovina, proto je nutné prosazovat vzájemně výhodnou spolupráci, kooperující společnost, neboť atomizace společnosti je výrazem bezmoci. Společnost musí cílit na rozvoj, nikoli na růst, podtrhl a načrtl několik konkrétních kroků jako místní doplňkové měny, povinnou kontribuci příjmů na financování služeb a podnikání, elektronické poptávání, bezúročné půjčky, participativní podniky.

Konkrétní tuzemský případ solidární ekonomiky jako cesty k udržitelnosti byl osou vystoupení ekonomky a aktivistky Nadi Johanisové.

Podnikatel a pořadatel festivalů lokální ekonomiky na Frýdlantsku Martin Zíka do své řeči promítl několikaleté zkušenosti právě z festivalů a z pokusů o rozvoj místní ekonomické sítě a lokální měny. ◀

(kru)

SCIENCE CAFÉ V NOVÉM STRAŠECÍ MĚLO ÚSPĚCH

Ilona Švihlíková se zúčastnila říjnového Science Café v Novém Strašecí s přednáškou týkající se přelomového období, ve kterém žijeme – a je jasné, že kniha Přelom nemohla chybět.

Akce Science Café se v Novém Strašecí těší dlouhodobě velkému zájmu, je tomu tak zřejmě i proto, že v tomto malém městě žije mnoho vědců. Nové Strašecí zároveň kypí řadou místních aktivit a spolků, což je to správné podhoubí právě pro pravidelné setkání v rámci Science Café.

Přednáška a následná více než hodinová debata s téměř 40 účastníky se konala v družstevní kavárně Kaffka. Otázky směřovaly především na nové technologie a jejich využití, ale také další fungování, či přežití Evropské Unie. ◀

VRATIMOV TENTOKRÁT O MÉDIÍCH

Pod názvem „Média dnes – informují, či spíše manipulují?“ se 24. října ve Frýdku-Místku uskutečnil tradiční Vratimovský odborný seminář. Osm přednášejících probíralo ale nejen média, ale dotklo se i politického kontextu a aktuálních události ve světě. Poukázali na jednoznačnou vazbu mainstreamu, ať již korporátních médií či tzv. veřejnoprávních, na ekonomické a politické kruhy, na službu těchto médií propagandě uvedených sil. Současně ale upozornili na existenci, roli a dopad internetových informačních zdrojů. Varovali před podlehnutím jak velkým, tak malým médiím a zdůrazňovali nutnost konfrontace informací, ověřování informací a jejich původců, rozmyšlení nad nimi včetně hledání neřečeného.

Mediální analytik Petr Žantovský načrtl – zvláště na příkladu České televize – několik manipulačních technik. Mediální manipulaci označil za nemoc české demokracie po r. 1989, kritizoval neustálé hledání vnitřního nepřítel a distribuci pravdy a lži nazval novým třídním bojem.

Politolog Eduard Chmelár rozebíral „Informovanost jako demokratickou disciplínu“, konstatoval konec klasické žurnalistiky, kdy čtenáři dostávali objektivní podklady k rozmyšlení, neboť dnes novináři kvůli svému propagandistickému psaní, kdy čtenářům nutí, co si mají myslet, nejsou vnímáni daleko od komediantů. Zmínil příklad cenzury pomocí inzerce, nákupy médií aj., což shrnul do termínu informačního imperialismu. Patologická nedůvěra k mainstreamu se však někdy překlápí v důvěru v neuvěřitelné internetové bludy, upozornil v závěru.

Dle publicisty Josefa Skály levice uvízla v argumentaci minulosti a neliší se významněji od pravice, které přenechala i svoji mnohou agendu a i se bojí pravdivě existující neřády nazvat.

Bývalý voják a člen zahraničních vojenských misí Marek Obrtel se věnoval tématu války a míru, jak v minulosti tak nyní, jakož i fenoménu vazalských zemí, kdy např. NATO nazval zástěrkou pro akce USA, aby roznesly zodpovědnost za případné zločiny na více států.

Exministr Ivan David zdůraznil, že média jsou a mají být zprostředkovatel informací, ne jejich tvůrci. Na případu migrantů kritizoval jak neoliberalismus tak lidskoprávní levičáctví, kdy unikají příčiny situace. Zodpovědnost musejí lidé skládat komunitě, kde žijí, vyzdvihl psychiatr, pravil, že „před NATO nás NATO neuchrání“ a odmítl být v NATO s agresory a vrahy.

Spisovatelka Lenka Procházková hovořila o mediálním světě jako o zamořeném území. Vyzdvihla hledače a hledání pravdy, ukázala na neschopnost ČT uhlídat své lži a manipulace a vyzvala k boji za obranu a šíření pravdy a informační svobody už od výchovy a vzdělávání dětí.

Sociolog Jan Keller se zaměřil na současnou liberální levicí, její neschopnost bojovat za podstatná, ekonomická a sociální témata. Odmítl práva bez povinností, zvrácenou solidaritu, hledání viníků a nikoli příčin. Vylíčil také mj. důsledky nadměrného přílivu migrantů na mzdy, bezpečnost atd.

Politolog Oskar Krejčí popsal proces oligarchizace politiky prostřednictvím demokracie a vysvětlil působení problémů, dějin a kontextů neznalých „amatérů“ v politice. Důraz kladl na neustálé vyvracení lží, odhalování souvislostí, příčin, motivací, byt mnohé lidi přesvědčí až osobní sociální zkušenost. ◀

Karel Růžička

AZ DOPORUČUJE: „JAK SE UKONČUJE BEZDOMOVECTVÍ“

Rozhovor s Janem Snopkem, analytikem Platformy pro sociální bydlení o schválené koncepci sociálního bydlení, obchodu s chudobou a důvodech, proč aktivisté protestovali Nocí venku proti snižování doplatků na bydlení.

„Naši oponenti říkali, že sociální bydlení by mělo být dostupné jen pro ty, kdo si ho zaslouží. Důležitý byl ten aspekt zásluhovosti. Když jsme o tom ale diskutovali, ukazovalo se, že by ten nárok podle nich pak neměl vlastně téměř nikdo.“

„Postupem času, pravděpodobně pod tlakem různých aktérů včetně Platformy, se koncepce začala přibližovat naší představě

a my jsme se rozhodli, že dokument podpíšeme. Také proto, že se celý proces opozdil a my jsme si uvědomili, že pokud ten dokument nebude schválen teď, tak už pravděpodobně nebude schválen vůbec.“

„My jsme ale toho názoru, že lidé v bytové nouzi nemohou čekat dalších deset nebo dvacet let.“

„Je možné nastavit takový systém, aby lidé, kteří se do té situace už dostanou, v ní nebyli dlouho. Maximálně v řádu týdnů nebo měsíců, ale rozhodně ne léta nebo desítky let, jak je tomu dnes. To všechno je možné.“◀

ZDROJ

► <http://protestant.evangnet.cz/jak-se-ukoncuje-bezdomovectvi>

► Více informací o činnosti a cílech Platformy pro sociální bydlení: www.socialni-bydleni.org

DOPORUČUJEME

► <http://www.rybkapub.cz/rybka/eshop/11-1-Novinky/0/5/172-Ilona-Svihlikova-Jak-jsme-se-stali-kolonii>

Ekonomka Ilona Švihlíková ve své nové knize s názvem „Jak jsme se stali kolonií“, popisuje cestu, kterou jsme od tzv. sametové revoluce až po dnešek prošli, analyzuje současnou situaci a zároveň načrtává možnosti budoucího vývoje.

Na rozdíl od většiny „oficiálních“ ekonomů, kteří vývoj po roce 1989 vnímají jako celkově pozitivní, se Ilona Švihlíková neobává nazývat věci pravými jmény a přímo říká, že jsme od samého počátku postupovali chybně: Česká republika se po roce 1989 začlenila do světové ekonomiky na bázi kolonie a v koloniálním postavení zůstává dodnes.

► <https://www.youtube.com/watch?v=WVSZlAXrC3w&feature=youtu.be>

Přednáška Ilony Švihlíkové na Litoměřickém odborném semináři, tématem je přelomové období a změny v globální ekonomice.

► <http://vasevec.parlamentnilisty.cz/domaci-politika/zbynek-fiala-prakticka-skola-alternativ>

Svět bez hospodářského růstu je možný, Japonsko neroste už čtvrt století. Také alternativní ekonomika už tu je, její ostrůvky však potřebují propagaci a podporu. Dokonce i poušť lze ozelenit, pokud vnímáme přírodu jako partnera, a ne jen zdroj k rabování. Tohle všechno zaznělo na mimořádně zajímavé mezinárodní konferenci o lokální a globální udržitelnosti, kterou v Praze uspořádala Ekumenická akademie, a o níž ve svém článku informuje Zbyněk Fiala.

VÝROČÍ REPUBLIKY

Členové vícero pražských občanských iniciativ a sdružení si 28. října na Náměstí Republiky připomnělo 97. výročí vzniku Československa. Kromě rozličných petic nabídli Pražanům i několik vystoupení, např. Marie Neudorfové na masarykovské téma, Lenky Procházkové o vlastenectví, Jana Korala o dnešních mladých, dále politologa Radima Valenčíka či mluvčí Ne základen Evy Novotné. ◀ (kru)

VLASTENECTVÍ

(Projev Lenky Procházkové na demonstraci občanských iniciativ 28. října 2015 na Náměstí Republiky v Praze)

Každý národ zná pojem vlastenectví. Význam toho slova však není pro všechny národy stejný. Srovnajme texty dvou vlasteneckých písní: Vlášni Británie! a Kde domov můj. Zatímco první píseň vyjadřuje ambice impéria a je hrdou oslavou britského námořnictva a armády, druhá opěvuje krásu české krajiny. Proč jsme tak skromní? Vždyť zápas Čechů o přežití národa a obnovení státnosti trval stovky let. Ano, jenomže ten zápas mnoha generací našich předků nebyl dobovačný, ale obranný. Čechové chtěli mít vládu jen nad svou vlastní zemí.

Osudová bitva na Bílé hoře trvala necelé dvě hodiny. Prohra stavovských vojsk však nadchla vítěze natolik, že hnali na porážku celý národ. Nejdřív se stínalo a věšelo a potom kradlo. O statky protestantských rodů vyštvaných do vyhnanství se podělili katolíci z řad domácích i cizích šlechty, svůj desátek dostala i církev svatá. Země království českého připadly jako dědičné léno Habsburkům, kteří okamžitě zrušili náboženskou svobodu. Na převýchovu „kacířů“ byly přizvány houfy školitelů, především Tovaryšstvo Ježíšovo, které se zaměřilo hlavně na mladé lidi, podle hesla: Chceš-li pokořit nepřitele, vychovej jeho děti. Nastolený totalitní režim, praktikující sepětí trůnu a kříže, proti sobě neměl a ani nemohl mít politickou opozici, když elita byla vyvražděna anebo rozptýlena v exilu. A přesto ti, co zůstali, často v pozici poddaných, nebyli

vůči věrouce svých nových pánů poddajní tak, jak vrchnost čekala. Ani brutální nátlakové metody nevytěsnily u každého, kdo jim byl vystaven, anebo zastrašován, hlas svědomí. Strach je jednou z nejsilnějších emocí, proto jej mocní zneužívají pro své cíle. Pomocí strachu lze ohočit i zvíře. Ale jen člověk je schopen najít hluboko ve svém nitru proti strachu zbraň, ať už je to víra, ideál, nebo smysl pro povinnost a čest. Tehdejší odolnost některých komunit, rodin, ale i osamocených jednotlivců proti novým pořádkům připadá dnes mnohým nesrozumitelná. Nechápu, jaké a čí zájmy tak houževnatě bránili ti lidé z poloprázdných městeček a osad, řemeslníci, chudí kramáři a dřívci na poli. Proč to nevzdali hned v druhé generaci? K čemu dál vlekli tu káru vzpomínek a odkazů? Proč riskantně uchovávali staré knihy? Proč to dělali, když triumfující dech baroka zaplavil zemi novými tisky s náhradními příběhy a náhradními svatými? Společenství, kterému cizí síla přetne linii vývoje a nasadí na zmrzačený pahýl vlastní

roub, fyzicky nezanikne, ale jeho budoucí plody už jsou pak jiné, než byly ty původní. Každý z nás ale zřejmě už někdy viděl, jak zmrzačený kmen stromu obrůstá novými výhonky. Jsou to zpočátku slabé větvičky, ale za čas se strom obrodí a znovu nese plody. Své vlastní. To je odpověď na otázku, jaké a čí zájmy tak houževnatě bránili ti předvídaví často bezejmenní lidé, ten takzvaný plebs, a proč riskovali i život, aby ochránili české knihy a příběhy.

Základem, bez kterého žádný národ nemůže přežít, je jeho jazyk. Uchovat jazyk národa, znamená udržet kód. V první fázi národního obrození se tedy rekonstruoval a šířil společný kód. Po vzkříšení jazyka se obrodila česká kultura, především literatura, divadlo a vydávání novin. Ve hře Josefa Kajetána Tyla nazvané Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka, zazněla v roce 1834 poprvé píseň Kde domov můj. Když srovnáme její lyrická slova s hymnou tehdejší rakouské monarchie, která velebila císaře a žádala občany, aby statečně bránili habs-

burský trůn proti všem nepřátelům, je zřejmé, proč byla píseň o české zemi tak oblíbená, že se nakonec, po vzniku demokratické republiky, stala součástí státní hymny. Líbí se mi její návaznost na epochu národního obrození, a pokaždé když naši hymnu slyším, si uvědomuji, že je to zhudebněný kód.

Většina cizinců, s výjimkou vzdělaných bohemistů, se domnívá, že naše hymna pouze popisuje přírodní scenerii, zatímco my při jejím veřejném zpěvu pokaždé znovu skládáme slib. Nejen své zemi, ale i lidem, kteří v ní žili před námi a pracovali, jak se říká, na národa poli dědičném.

T. G. Masaryk, za jehož prezidentského mandátu zazněla hymna v roce 1920 poprvé, se nezasloužil jen o vznik suverénního státu. Dávno před tím, než byly hranice v Evropě nově překresleny, už vychovával předvídavý profesor pro budoucí republiku lidí, vlastence. Věděl, že i nevelký národ může být veliký

svou kulturou a vzdělaností a vytrvale jej povzbuzoval připomínáním jeho historických vzepětí, mezi nimiž hledal spojovací cestu. Masarykovo zkoumání a vysvětlování smyslu českých dějin bylo ovlivněno potřebami přítomnosti. Přesto ctil i své oponenty v národní debatě, například katoličtější pohled historika Josefa Pekaře. Debatovat svobodně o věci, o kterou společně jde, vnímal Masaryk jako princip demokracie.

A teď se zeptám. O jakou společnou věc nám dnes v Čechách jde? O čem naši vzdělanci zaujatě debatují, aby povzbudili veřejnost k přemýšlení? Jakého rozmachu dosáhlo naše současné školství při výchově studentů ke kritickému myšlení? Jakým potřebám přítomnosti slouží dnešní historikové, když znevažují vznik Československé republiky a mluví o omylu, který by měl být napraven? A jaké inspirativní ideály nám předává naše současná kultura? Čím nás obohacuje veřejnoprávní televize?

Když zemřel Karel Havlíček Borovský, bylo mu necelých 35 let. Jmenujte

mi dnes jediného mladého novináře, který by disponoval aspoň polovinou Havlíčkova rozhledu a kritického úsudku, nemluvě o jeho statečnosti. Co se týká té statečnosti, připouštím, že je možná některým lidem vrozená a jiným prostě chybí. Avšak láska k vlasti je věc výchovy, s tou se nerodí žádné dítě, ale pokud k ní není vedeno, je ochuzeno o část svého lidství. A také vlast je ochuzena o jednoho svého člověka. Jsme snad tak početný národ, abychom mohli bez následků vlastenectvím pohrdat?

Opravdu už jsme dnes tak dezorientovaní, aby nám červené trenýrky, vyvěšené na střeše Pražského hradu, překryly skutečnost, že vlajka s nápisem Pravda vítězí, byla ukradena? Soudkyně odmítla zloděje potrestat, neboť jí není zřejmé, jakou škodu svým činem způsobili. Není to jasné ani mnohým politikům. Zřejmě nevědí, že Masarykovo heslo na prezidentské standartě se táhne českými dějinami jako

► Lenka Procházková

červená niť už od Jana Husa, který je psal jako své krédo v dopisech z kostnického vězení, že jej používal i kališník Jan Rokycana, král Jiří z Poděbrad a později intelektuálové a umělci v epoše národního obrození. Ale ať už je to nevzdělanost nebo otrlost a necitlivost, plyne z toho jediný závěr. Lidé, kteří nedokážou sdílet zkušenosti svého národa, je nedokážou ani sdělovat na mezinárodním fóru. Nedokážou je položit na jednací stůl jako kartu, která varuje i věští. Naši politici zřejmě sází jen na své vlastní štěstí a zájmy národa jsou jim cizí. Nepochopili ani fenomén československých legií a hanebně jejich ideály převracejí naruby. Česká účast na vojenských akcích NATO bude jednou zhodnocena jako kolaborace s agresorem. A potrestána jako zločin proti míru. K těmto koncům však naši politici dohlédnout nedokážou. Ve své bohorovnosti jsou schopni nás bez skrupulí zavléct i do války proti vytipovanému nepříteli, kterým má být Rusko. Připomeňme jim, dokud je ještě čas, že s osudem národa a s jeho historickým směřováním nelze hrát v kostky. Udělejme to brzy!

Myslím si, že v situaci, ve které dnes jsme, když tzv. elita národa selhává, je životně důležité, abychom neselhali my občané. Jen tak dokážeme tu sudbu zvrátit. Nemáme na to ale tři sta let, jako pohrobci Bílé hory. Čas se krátí a možná už se odčítá k nule.

Ano, nikdo z nás, občanů, nemůže udělat mnoho, ale každý by měl udělat alespoň to, co je v jeho silách. Každý z nás má přece přátele

NAŠI POLITICI ZŘEJMĚ SÁZÍ NA SVÉ VLASTNÍ ŠTĚSTÍ A ZÁJMY NÁRODA JIM JSOU CIZÍ.

s podobným smýšlením. Jsou tady? Přivedli jste je? Nebo odjeli na chalupu, aby si v den státního svátku odpočinuli? Tak příště ty chalupáře přitáhněte! Řekněte jim, že odpočívat můžou až v hrobě, ale teď máme společnou práci. Nejenom naše vlast ale celý svět stojí na křižovatce. Teď není čas na to, sedět na chalupě u kamen a se zalíbením přikládat vlast-

noručně nasekaná polínka, když světoví hráči zažehují ohně pro budoucí globální požár!

Vím, že v dnešním svátečním dni se koná jen v Praze podobných demonstrací, jako je tato, asi deset. To je ale marné plýtvání energií, lidmi i technikou a vůbec to nemá logiku. Zapomeňme na nevraživost mezi skupinami a politickými stranami, když jde o život, je důležitá jen jedna strana, strana míru. Čím rychleji se v ní všichni shromáždíme, tím dříve naši nezodpovědní politici pochopí, že program jejich příštího schůzování jim dáme sami. Prvním bodem bude okamžitý odchod ČR z paktu NATO.

Souhlasíte? Tak to vyřidte dál! ◀

VÁŽENÍ OBČANÉ, VÁŽENÍ PŘÁTELÉ,

(Projev Marie L. Neudorflové, 28. 10. 2015)

Dnes si připomínáme výročí založení Československé republiky 28. října 1918. Česká republika se při svém vzniku roku 1989 přihlásila k jejím demokratickým a humanitním tradicím, rozvíjeným českým národem od 19. století, navzdory útlaku. Většina národa věřila v právo rozvíjet svůj pozitivní kulturní, intelektuální a sociální potenciál. A věřila, že příležitost k důstojnější existenci přijde, ale nesmí být promarněna. A český národ byl připraven na 28. říjen 1918 – na svou svobodu i demokracii, jako žádný jiný národ ve střední Evropě. Jeho demokracie a sociální ohledy se však staly trnem v oku nedemokratickým silám v Evropě, zvláště rasistickému nacistickému Německu, kterému Západ zpočátku otevřel cestu k expanzi na východ na úkor Československa.

Znalost historie ukazuje, že mocenské vrstvy velkých států, zvláště ekonomické a finanční, berou různé formy expanze a konfliktů jako samozřejmé, že se málo snaží o jejich nenásilné řešení. Naopak, k těmto konfliktům, včetně válek, přispívají svou nenasatností pod rouškou různých ideologií a falešných slibů. Konflikty, destrukce, války byly vždy zdrojem pohádkových zisků pro nepatrné mocenské menšiny. Dnes se znovu začínají ozývat hlasy z vrcholů světové politiky, že války jsou normální, že si na ně musíme zvyknout. Nevěřme tomu, že válkám se nedá předcházet, konflikty

se dají řešit většinou jednáním, kompromisy, důrazem na spravedlnost a poctivou spoluprací, respektem i k národům slabším a menším. Jen obrana národa a státu proti agresí je nutná se zbraní v ruce. To byla filosofie, se kterou T. G. Masaryk přistupoval ke svému exilovému úsilí za vytvoření demokratického Československa.

Když se se stovkami spolupracovníků během 1. světové války soustředil na tento cíl, byl schoopen svými argumenty naklonit mnohé politiky dohodových států, včetně USA, myšlenice samostatných menších demokratických států ve střední Evropě, což souznělo i se zájmem Dohody zabránit Německu v jeho silné expansivní tradici. Potřeba respektu velkých států k menším národům, v jejich právo na důstojnou existenci, tvořila důležitou součást Masarykových argumentů. Nespoléhal však jen na argumenty, byl ve spojení s odbojovým hnutím doma a účastnil se budování zahraničních československých legií, které budily v Dohodových státech oprávněné uznání a obdiv.

Důležitá byla i jeho znalost historie, zvláště české reformace a obrození, jimiž český národ dokazoval svou vůli a schopnost postavit se proti útlaku a pracovat vytrvale a úspěšně na své úrovni.

Z perspektivy Masarykova intelektuálního, pedagogického a veřejného působení by se dalo říci, že se na své úsilí bojovat pro suverenitu a demokracii Československa připravoval několik desetiletí v tradici Palackého, Havlíčka a dalších. Svou práci a cíle stavěl i na kritickém postoji ke konzervatismu i liberalismu, a na přijetí humanitních a demokratizačních hodnot, jako cesty k důstojné existenci a úrovni českého a slovenského národa.

Úrovně, které český národ dosáhl již do roku 1914, za 1. československé republiky i později, dosáhl především vlastními silami, vlastní prací, ne výboji, expansí, ne vykořisťováním jiných národů. Příklad, který je hoden širšího následování i v současnosti, kdyby ovšem západní mocenské vrstvy měly zájem na řešení strašlivých současných problémů v různých zemích jinak než násilím. Je potřeba více zmužilosti k jejich kritice a důrazně jim ukazovat záludnou ničivost a nelegitimitu jejich metod.

Je tragické, že se v posledním čtvrtstoletí se strany řady západních historiků setkáváme s pohledy na české a československé dějiny i jejich největší osobnosti způsobem, který brutálně snižuje hodnotu jejich demokratizačních, kulturní a sociálních snah. Tyto pohledy jsou však v souladu se silící tendencí upřednostňovat a idealizovat

nedemokratické proudy dějin, včetně konzervatismu, katolicismu, neoliberalismu, expansionismu, ba i fašismu. Ještě tragičtější je, že mnohé z těchto přístupů jsou v mírnější podobě přejímány i některými českými historiky a popularizační kulturou. Stalo se zvykem nazývat pozitivní stránky naší moderní historie nacionalismem v negativním smyslu. Nedejme se zmást takovými podvody.

Potřebujeme sami znát a více vzdělávat naši mládež v hodnotách a tradicích, které pozvedly český národ z krutého úpadku, způsobeného nedemokratickými cizími vrstvami, které se dnes opět bezohledně tlačí do popředí a mají již alarmující stupeň moci. Je třeba sledovat výuku historie na školách, oponovat její atomizaci a podceňování našich pozitivní minulosti a jejich osobností. Připomínat, že naši předkové hájili naši národní

POTŘEBA RESPEKTU VELKÝCH STÁTŮ K MENŠÍM NÁRODŮM BYLA SOUČÁSTÍ ARGUMENTŮ MASARYKA

existenci a státnosti i se zbraní v ruce pro nás, pro náš důstojný život. Bylo by potřeba v tomto smyslu umravňovat i media, kde nepravdivé a protivlastenecké interpretace dostávají větší prostor, než objektivní pohledy na historii. Nejen, že tím podemílají naši mravní a národní soudržnost, ale srážejí tím i naše sebevědomí, sebeúctu, což je v zájmu sil, které nás vnímají jen jako levnou pracovní sílu, ba dokonce jako překážku svých mocenských expansivních cílů. Měla by nás spojovat zodpovědnost za vše pozitivní, co nám minulé generace zanechaly, co pro nás tvořily s láskou a obětmi. Mělo by nás spojovat Havlíčkovy poznání, že nám nikdo nepomůže bez postranních úmyslů.

Střežme své pozitivní dědictví, svou hodnotnou kulturu, svou úroveň, střežme ideály a humanitní filosofii, která stála v pozadí našeho unikátního pozitivního vývoje. Učiňme toto dědictví zdrojem našeho pocitu sounáležitosti, oprávněné sebeúcty a inspirace. Střežme toto dědictví jako základ našeho úsilí pro slušnou budoucnost českého národa. Věřme si, že jsme schopni ji poctivou prací, opřenou o humanitní filosofii, společně ubránit. ◀

POMOC S PAROZEM POTŘEBUJÍ TAKÉ ÚŘEDNÍCI

První schůzka monitorovací skupiny projektu Participativní rozpočtování – inovativní nástroj dialogu s občany, který vede MVO Agora CE, odkryla dosud opomíjené téma – přípravu úředníků, kteří realizují zadání politiků a přání občanů. Schůzky, která se uskutečnila 14. října na ÚMČ Praha 10, se zúčastnili zástupci Prahy 10, členové vedení Prahy – Zbraslav a městské části Ostrava Jih (cca 110 tis obyvatel), zástupkyně Svazu měst a obcí a Sociologického ústavu AV. Úlohou, která prostupovala celé jednání, je postupné vypracování metodiky pro zavádění a realizaci parozu.

Koordinátorka Kateřina Vávrová z Prahy 10, kde jsou v procesu ze zúčastněných obcí nejdále (ve fázi podávání návrhů), seznámila ostatní se stupněm přípravy participativní části rozpočtu a s problémy, které musela při jednotlivých krocích řešit.

Ukázalo se, že zatímco například Ostrava-Jih před projednáváním záměru zavést paroz vytvořila pracovní skupinu, která zmapovala zkušenosti ve světě či v ČR, možnosti v daném městě, představy politiků atd. a dodala zastupitelům informačně hodnotný materiál, aby jejich rozhodování se událo s maximální znalostí věci, ať celku či detailů, jinde tato fáze neproběhla (např. Jičín).

Potíže při zavádění parozu mohou nastat při hledání vhodného úředníka – koordinátora parozu. Musí to být totiž osoba nejen znalá parozu, této novinky v politice, občanském životě a chodu úřadu, ale měla by se orientovat rovněž v řadě dalších oblastí jako je územní plán a stavební řízení, znát chod úřadu, poněvadž musí novinku implementovat do jeho různých činností. Současně to musí být člověk komunikativní a ochotný, připravený na práci i mimo běžnou pracovní dobu a s řadou občanů a úředníků. Na Praze 10 měli štěstí, ale dlouho člověka hledali na Zbraslavi.

Při získávání prvních zkušeností se například ukázalo, že rozpočet na Praze 10 vůbec nepočítal se mzdovými náklady na koordinaci zvláště při rozběhu parozu a propagaci.

Hovořilo se více také o nutnosti propagovat paroz mezi občany, účinné se jeví využití sociálních sítí a informačních možností škol, iniciativ žáků a studentů. Hledání vhodných postupů čeká organizátory parozu také v případě besed občanů nad jednotlivými návrhy – jak doplňky a úpravy zapracovat do návrhů předložených k hlasování občanům, které bude na Praze 10 probíhat pouze elektronicky dva týdny v únoru.

Vícekrát zazněly obavy z toho, že může dojít ke koncentrování realizací projektů v některé části města a možnosti obrany proti tomu, resp. obrany menšiny, kterou většina může lehko přehlasovat. Určitým řešením může být rozčlenění na okrsky či témata s vyčleněnými penězi, o které uvažují v Ostravě. Paroz proto (i přes možnost okrsků a témat) nelze považovat za nástroj pro odstraňování strukturálních problémů. Otázce návrhů projektů od obyvatel se týkala i doporučení nezatrácovat v hlasování neúspěšné projekty, neboť mohou být vloženy do „zásobníku“ tipů a inspirací pro úřad a politiky. ◀

(kru)

PAROZ VE ZBRASLAVI PRO ROK 2016

Zastupitelstvo MČ Praha – Zbraslav na zasedání dne 14. září 2015 rozhodlo o přistoupení do projektu Participativních rozpočtů, na který bylo pro rok 2016 vyčleněno 600.000,- Kč. V polovině října se v Městském domu uskutečnilo veřejné setkání s občany, na kterém byl projekt detailně představen a diskutován. Nyní již probíhá fáze podávání návrhů, které mohou občané podávat až do konce listopadu 2015.

► Kontaktní adresa: projekt@mc-zbraslav.cz

► Aktuální informace naleznete na oficiálním informačním portálu projektu www.participativni-rozpocet.cz/zbraslav

SETKÁNÍ SE SENÁTOREM LÁSKOU

V úterý 13. října se ve smíchovském komunitním centru Prádelna uskutečnilo setkání se senátorem Mgr. Václavem Láskou. Protože šlo již o jeho druhou besedu s občany v tomto prostředí, která se shodou okolností konala, jak se ukázalo, rok a tři dny po nástupu do senátorské funkce, představovala kromě možnosti srovnávat i příležitost k prvnímu bilancování. Sice neformálnímu, ale přesto s určitou vypovídací hodnotou a řadou zajímavých poznatků.

Při setkání prvním, které se konalo se 4. prosince loňského roku, chtěl Mgr. Láška jako nově zvolený senátor především seznámit občany se svými představami o cílech, přístupech i systému prostředků při výkonu své nové funkce a spolu s tím seznat i jejich připomínky, názory a problémy.

Toto setkání bylo naproti tomu pojato spíše jako volná beseda a i tak od samého počátku moderátorem – scénáristou, hercem a zpěvákem, smíchovským rodákem a patriotem, PhDr. Alešem Ulmem usměrňováno. Obsah besedy (její záznam je k dispozici na webu naší organizace) lze stručně přiblížit prostřednictvím několika tematických okruhů či dílčích témat.

„JAK TO JDE, PANE SENÁTORE!“

Při charakteristice vlastní činnosti v senátu, která pokračovala i v dalším průběhu besedy, vyjádřil senátor Láška mj. i uspokojení z toho, že se mu v nové funkci podařilo najít si po krátké době vlastní cestu, jak konat smysluplnou práci a zároveň neslevit ze svých názorů a cílů. Uvedl, že mu k tomu a ke spolupráci napříč politickým spektrem pomohlo i jeho postavení senátora, nepřirazeného k některé vládní či opoziční straně. Z připravovaných projektů zmínil vlastní návrh na zákaz předvolební reklamy na billboardech – plochách, větších než 8 m².

Přítom kromě činnosti v senátu věnuje Mgr. Láška dvě třetiny pracovní náplně problema-

tice svých volebních obvodů, kdy při využívání zkušeností z advokátní praxe pomáhá při řešení konkrétních problémů zejm. občanů a iniciativ.

PROBLÉMY KULTIVACE I ODBORNÉ ÚROVNĚ POLITIKY

Tuto část besedy uvedl moderátor názorem o zřejmě větší kultivovanosti jednání v senátu nežli ve sněmovně. Při větší političnosti sněmovny to lze chápat i v souvislosti s duchem doby, která nutí k sebeprosazování, u politiků pak i s ohledem na „body“ u veřejnosti.

Poznámka Mgr. Lásky o možnosti kultivace politiky při větším zastoupení žen vedla v diskusi – kromě zpřesnění původního senátora výroku – ke společnému konstatování velmi závažného problému, kte-

rým je trvalý nedostatek právníků v senátu i ve sněmovně. (Dle Mgr. Lásky je jich např. mezi 81 senátory pouze 5.) Diskutující právník, který, jak se ukázalo, také kandidoval do senátu, v těchto souvislostech zdůrazňoval při výběru zastupitelů – ať již mužů či žen – rozhodující význam vzdělání a praxe. Překvapivě to dokládá zkušenostmi z východoevropských zemí, které díky přijatým zása-

Prádelna
komunitní centrum
při ZŠ a MŠ Grafická, Praha 5 - Smíchov

► Václav Láška

dám pro výběr kandidátů mají – jak uváděl – mezi zvolenými zastupiteli kromě ostatních odborníků 60 % právníků s dvacetiletou praxí. Vzhledem k takovéto preferenci odbornictví dosáhly tyto státy – konkrétně přitom zmínil Bulharsko – za krátkou dobu větších úspěchů než ČR např. v investiční politice, ale i při snižování kriminality.

Kromě toho poukázal přitom i na mnohdy značné problémy zastupitelů bez právnických zkušeností, když ve snaze pomoci občanům musí nejprve sami vyhledat právníka. Závažnost tohoto problému dokazuje ostatně i dvoutřetinová většina pracovní náplně, uváděná senátorem Láskou.

V této části besedy byla zmiňována také omezení zákonodárných pravomocí senátu, včetně tentokrát nevýhod, které platí pro senátora Lásku jako nezařazeného.

SITUACE NA RADNÍCI

Na konkrétní dotaz hodnotil senátor Láška stávající situaci na Praze 5 jako nepřehlednou, kdy je zároveň obtížné najít vyhovující řešení. Pro nedostatečný počet „nekontaminovaných“ zastupitelů nemůže dojít k žádoucímu přerušení vazeb na éru jančíkovskou a postjančíkovskou ani novou volbou starosty. Hrozí tak nebezpečí tříletého „přešlapování“, lokálních šarvátek a nepráce. Senátor to vidí i na příkladu privatizace, kdy původní záměry neplatí a znovu se sváří dva protichůdné názory.

U „své“ strany Zelených byl proti jejímu vstupu do stávající koalice a i dnes by jí doporučil z koalice vystoupit. Řídí se přitom i osobní zásadou, že je lépe být jakkoli dlouho v opozici, než se spojovat ke spolupráci s někým nedůvěryhodným.

K NĚKTERÝM PROBLÉMŮM OBČANŮ

Konkrétní dotazy a náměty k problémům, které jsou zároveň pro Smíchov typické, směřovaly ke dvěma lokalitám – Barrandovu a k usedlosti Cibulka.

V prvním případě jde o vleklý spor s developery o omezení snah po rozšiřování výstavby.

V případě usedlosti Cibulka charakterizoval Mgr. Láška situaci jako typický případ levné koupě památky se záměrným zanedbáváním péče, aby bylo možné po zchátrání objektu pozemky výhodně zpeněžit.

Zmiňovány byly i problémy se správou nájemních bytů organizací CENTRA – neopravuje, na žádosti i urgence nájemníků odpovídá opožděně, nebo vůbec ne.

Tyto situace senátor Láška zná a v konkrétních případech pomáhá. Např. přímou intervencí nebo dotazováním u příslušné organizace (např. CENTRY), informováním odpovědných složek radnice, příp. mobilizuje ke spolupráci media. (Např. v kauze „Cibulka“). Nejčastěji zřejmě ale nepřímou – klienta v situaci zorientuje a navrhne možná řešení.

► Squat Cibulka

K PROBLÉMU MIGRACE

Poslední oddíl besedy věnoval senátor Láška závažnému i stále aktuálnějšímu problému migrace.

Nejprve vysvětlil, že ačkoliv je dosud veřejností vnímán, jakoby souhlasil s přijímáním migrantů všech, ve skutečnosti od počátku rozlišoval mezi těmi, kdo odešli, protože jim hrozilo nebezpečí a těmi, kdo odchází „za lepším“. Zatímco v případě prvních je naší povinností i křesťanskou tradicí jim pomoci, u ostatních třeba hledat cesty k jejich navrácení.

Proto inicioval výzvu, kterou podepsala skupina třinácti senátorů napříč politickým spektrem. Ve svém vystoupení tuto výzvu i v ní obsažené aktivity šířeji komentoval a informoval účastníky také o tom, že k podpoře výzvy vědců i k realizaci aktivit ve smyslu svého prohlášení tato skupina zároveň zakládá v senátu příslušnou platformu.

Ale ani záznam besedy, zmíněný v úvodu, nemůže o práci senátora Lášky poskytnout odpovídající obraz. Zájemce o hlubší seznámení proto odkazujeme na jeho webové stránky (www.vaclav-laska.cz), v jejichž několika oddílech může najít četné další informace o jeho názorech, přístupech i konkrétních aktivitách. V oddílu „Novinky“ tak najde mj. např. i zmiňované Prohlášení senátorů k aktuální migrační situaci spolu s podpisy všech signatářů.

Závěrem využíváme této příležitosti k předběžné informaci o dalších dvou besedách, které ve spolupráci s KC Prádelna do konce roku připravujeme. Dne 24. listopadu to bude přednáška Mgr. Filipa Outraty, PhD. o aktuálnosti ekologicko-sociální encykliky papeže Františka a 8. prosince se bude několik přednášejících vyjadřovat k naléhavému problému migrace. Konkrétní pozvánky budou zveřejněny na našem webu. ◀

ŽIŽKOVSKÁ „KLINIKA“ POSKYTLA PROSTORY PRO FREESHOP

Stovky lidí pochodovaly Prahou, aby podpořily vznik autonomního sociálního centra Klinika. Během pár měsíců prostory ožily zajímavými kulturně-sociálními projekty. Po zdlouhavém hledání nových prostor zde zakotvila i Zdrojovna s novým projektem freeshopu – obchodu, kde nakoupíte zdarma.

Hledáte originální kousek do domácnosti? Potřebujete rychle a levně vybavit studentský byt? Chodíte rádi na blešáky lovit překvapení? Stěhujete se a potřebujete se rychle zbavit drobných věcí a nábytku? Zavítejte do Freeshopu Zdrojovny. Sídlí na adrese Jeseniova 60, Praha 3, Žižkov.

Freeshop Zdrojovny je vlastně obchod, sklad i komunitní centrum v jednom. „Co se Vám zalíbí, to si odnesete. Co Vám doma překáží, to nevyhodíte, ale darujete freeshopu. Věci tak dostanou nový život a udělají radost někomu dalšímu. Freeshop Zdrojovny získává zboží výhradně od jednotlivců. Celá myšlenka, inspirovaná zahraniční praxí, vychází z předpokladu, že každý z nás má doma věci, které nepotřebuje“,

řeká Martina Bugárová z týmu Zdrojovny. Zdrojovna dlouhodobě podporuje myšlenku opětovného využití starého nábytku, vybavení, předmětů určených k likvidaci, redukce vzniku odpadu a ekologické zátěže.

Naší cílovou skupinou jsou studenti, Erasmáci, kutilové nebo hledači originálních kousků. Praha je městem s vysokou koncentrací osob, které zde bydlí pouze dočasně nebo se často stěhují z bytu na byt. Typicky se jedná o studenty vysokých škol, zahraniční studenty přijíždějící výměnný pobyt do prázdného bytu, osoby stěhující se za prací apod.. „To čeho se jedni snaží rychle zbavovat a vyhazují do popelnic jiní jedou znovu nakupovat. To chceme změnit,“ říká Blanka Havlíčková. Inspiraci k založení freeshopu našla Zdrojovna v zahra-

ničí. Podobné projekty vznikly například v Berlíně nebo Vídni.

Co ve freeshopu (ne)najdete? Podle Zdrojovnačky Lenky Procházkové je nabídka freeshopu převážně utvářena veřejností. Přesto má Freeshop Zdrojovny pravidla. „Vybírat a nabízet se bude jen drobný nábytek a vybavení do domácnosti, materiál pro kreativní tvoření. Najdete zde třeba židle, stolky, skleničky, hrnky, talíře, dekorace, lustry, nářadí, aj. Naopak Vám do freeshopu nevezmeme např. elektroniku či sportovní vybavení.“ Freeshop slouží místním a podporuje recyklaci a opětovné využití vyřazených předmětů. Na své si zde přijde babička od vedle, vysokoškoláci, Erasmáci co přijeli do prázdných pokojů i lovec retro kousků. ◀

INTERNET

www.zdrojovna.cz

Kulturní noviny

založeno 2009

První družstevní mediální projekt v ČR
První noviny, které vznikají zdola

Každé pondělí nové číslo na www.kulturni-noviny.cz

Přihlaste se k odběru informací o našich aktivitách a tvořte Kulturní noviny s námi!

info@kulturni-noviny.cz

PREZENTACE KNIHY „OVLÁDNĚME PENÍZE“

Kniha Occupy Money (Ovládněme peníze) nyní vychází konečně česky.

V Městské knihovně Kaplice, ve středu, 9. prosince 2015, proběhne její prezentace, kde knihu představí publicistka a vydavatelka K. P. Lauterbachová. Předmluvu ke knize napsala Ilona Švihlíková.

Nepotřebujeme finanční gramotnost, definovanou bankami, které mají moc tisk-

nout peníze z ničeho, nýbrž gramotnost o tom, jak nám experti lžou, a jakým způsobem jsme trvale okrádáni díky chybné konstrukci finančního systému.

Ten je hlavní příčinou inflace, pravidelných krizí, nezaměstnanosti a zhroucení systému, na jehož okraji se právě nacházíme. Z tohoto systému profituje jenom malé procento, ostatní hladoví. Přeroz-

dělování od chudých k bohatým prostřednictvím úroků, které jsou skryty v cenách a daních, činí jenom v Německu 600 milionů eur denně. Přitom se půjčují na úroky peníze, které neexistují, což by měla řešit nezávislá vyšetřovací komise a požadovat trestní stíhání.

Stačí 10 % těch, kteří pochopí a začnou se chovat jinak, říká významná profesorka a ekoložka Margrit

Kennedyová. Odkaz, který nám předává, nesmí být zapomenut. Řecko nám budiž výstrahou! ◀

VÁŽENÁ REDAKCE,

ve svém úvodním článku o migraci (Zpravodaj AZ, září 2015) uvádíte, že Evropa by byla schopna přijmout dalších stovek tisíc „uprchlíků“ z muslimského světa. Dále píšete o snadné asimilaci Evropanů v Americe atd.

Ale, jak se zdá, opomínáte se zmínit o charakteru muslimské víry, která netoleruje žádnou jinou na stejném území. Velmi pochybuji, že alespoň k některým z vás se nedostaly zprávy z Velké Británie a Francie, kde je přes 700 lokalit, kam se bojí i policie. V poslední době ve Švédsku a Dánsku, vaši „mírumilovní“ běženci znásilňují místní ženy a děti. To se stalo i švédské matce dvou dětí, která byla znásilňována 7 hodin muslimským gangem a skončila na invalidním vozíku... Již nikdy nebude schopna normálního života a její děti ztratily matku.

Vůbec si nekladete otázku, jak a proč, z ničeho nic, se toto lidské tsunami dalo na pochod. Vesměs mladí muži vojenského věku, ve značkovém oblečení a s posledním modelem mobilu, se nechovají jako lidé vděční za přijetí do Evropy, ale s arogancí vítězů, kteří jí přišli dobýt... ženy, které jim věnují svůj volný čas, aby jim daly potravu, jsou tázány, jak je možné, že jsou na nádraží bez „dozoru“ mužů. Nepřipadá vám divné, kde všichni obdrželi finance na dlouhou cestu, kdo má zájem na jejich pobytu v Evropě a nese všechny známky organizované akce?

Cela Evropa, včetně Česka, se zmítá v ekonomickém chaosu, nemáme peníze na důchody, máme tisíce bezdomovců, jedinci přes 40 let již nedostanou práci, organizace Klokánek pro české děti zaniká pro nedostatek financí. A tak bych mohl popsat zbytek stránky, kdyby to mělo nějaký význam. Do této země, která byla rozkradena, kde český stát již ani nic nevlastní, kde zisky zahraničních firem, kterým bylo dovoleno se tu usadit plynou do cizích bank, chcete přijmout tisíce nezaměstnatelných lidí, jejichž kultura je za posledních 1000 let expanzivní. Naši předkové umírali na bojištích Evropy, aby ji udrželi křesťanskou. A

vy je chcete vítat a vrátit Česko do středověku, kde vývin této kultury ustrnul?!

A již vůbec vám nedochází, že Amerika, která zničila jejich země a která prostřednictvím EU vysává ekonomicky i Evropu, ještě „doraží“ i její sociální zázemí pro její občany. Dnes je těžké zjistit, z jakých pohnutek vycházejí všechny ty mediální nátlaky na evropské obyvatelstvo, zda nejde o totální naivitu pisatelů nebo o „užitečné idioty“, jak je nazval Lenin, či jak se domnívám, americké „neziskovky tlačí na pilu“, včetně „finančních injekcí“. Ostatně, to mi dává největší smysl, ani pan prezident není ušetřen osobních napadení, mimo létající vejce a červené karty, ještě v krabicích z americké ambasády.

Jako Kanadan českého původu se hluboce stydím za českou vládu „podržtašků“, v čele s americkým lokajem Sobotkou, který by asi prodal i svou vlastní matku. Jeho kolaborantská vláda již tajně tiskne 150 tisíc víz a pracovních povolení pro běžence. Naši předkové provedli defenestraci... Měli bychom se rozpomenout na časy, kdy ještě byli statnými jonáky. Nyní vítají i americkou kolonu, jejíž příslušníci se „vyznamenali“ v Afghánistánu a jinde. Zdá se, že větší množství Čechů již ztratilo nějakou soudnost a selský rozum. Propaganda se zjevně vyplácí, hlavně, že ještě mají pivo... národ Švejků. Ne všichni, ale ti, kterým to „sype“.

George Smekal, Kanada

MARATON DELŠÍ NEŽ Z DAMAŠKU DO LONDÝNA

(ODPOVĚD REDAKCE)

Děkuji panu George Smekalovi za reakci. Těší, že činnost AZ má pozorovatele až v Kanadě. Na druhou stranu se domnívám, že řada jeho výtek vůči článku Neochotní ochotní je zbytečná, neboť právě o těch problémech minulý úvodník byl. Zejména byl zaměřen právě na původ migrační vlny, ne na její jevovou, médií omílanou stránku, ale na kontext, na síly stojící v pozadí a jejich možné motivace. Ty byly načrtnuty právě ve výčtu řady otázek,

co může být příčinou šíření chaosu. Ale budiž. Tak znova.

Letošní migrační vlna sotva může být připisována islámu, islamistům a válce Sýrii. Válka v Sýrii trvá už roky, islamisté řadí desítky let a islám je na světě 14 století. Co tedy spustilo náhlý masivní odchod z uprchlických táborů? Proč nepochodují do EU Bangladéšané, občané státu, který už po desítky let patří k desítkám nejchudších na světě? Proč tady nemaširují lidé z Indonésie, která je největším muslimským státem? Proč jsme zde neviděli davy Iráčanů a Íránců, když se léta mydlili ve válce s milionem padlých? Proč muslimové z Alžírsko a Maroka žili ve Francii 40 let v pokoji a až poté došlo k výbuchům násilí? Proč migranti jdou jednou trasou, po jedné cestě, přes jediné nádraží, když Balkán je stovky kilometrů široký? Proč mezi nimi převažují mladí?

Kdo tedy spustil a režuruje tuto vlnu?

Proč mladí? Odcházejí snad do zahraničí v ČR a Slovenska starci a střední generace? Ne odcházejí ponejvíce studenti a absolventi. Jsou bez závazků, na začátku kariéry, není pro ně místo, vidí jinde lepší šance pro sebe, své uplatnění a zájmy. To platí i pro nemálo migrantů, kteří se našli v hollywoodských filmech. Že může k nim být přibaleno něco islamistů, je skoro jisté. Pro každou tajnou službu je živelná migrace žní, resp. setbou svých lidí do zájmového prostředí, kde se zabydlí daleko nenápadněji, než kdyby přišli jednotlivě a museli fabulovat legendu své životní poutě.

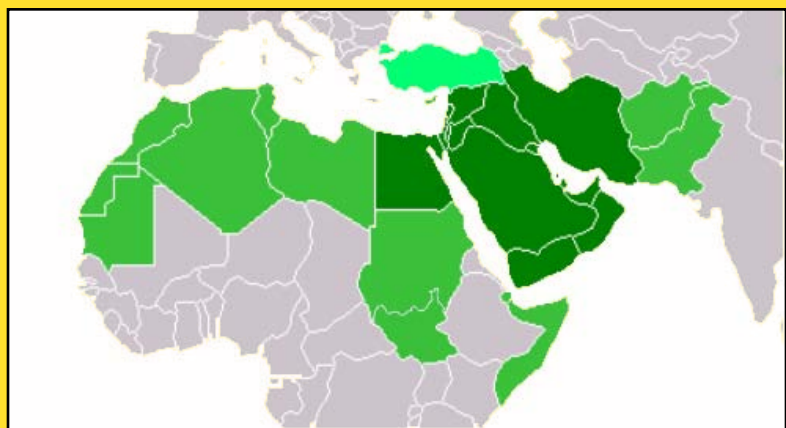
Pokud by migranti putovali Evropou po skupinkách v širokém pásu, co by televize měly z 50 skupinek po pěti, deseti lidech? Když se ale 500 lidí dobývá do vlaku s poloviční kapacitou – to je mediální sousto a pastva pro diváky! Otázkou jen zůstává, zda je cílem vyvolat strach či soucit.

Proč ne lidé z Bangladéše, Indonésie, Indie, Číny atd.? Proč neskončí mezi souvěrci v Turecku, Kosovu, Albánii? Odpověď je třeba hledat ne v Dháce, Jakartě, Pekingu, ale ve Washingtonu, New Yorku, Bruselu, v Bílém domě, Langley, v budovách s velkými trezory, na milionových jachtách, v nejdrazších letoviscích.

Migrace je tragédie. Především ale pro migranty, kteří opouštějí vlast, rodiny, přátele, práci – kvůli válce, bídě, útlaku, bezperspek-

tivnosti, naději. Kolik hořkosti a kolik šlehačky? Až pak to je, nebo může být, ale nemusí, tragédie pro cílové země a jejich obyvatele. Záleží na množství, koncentraci, zvládnutí příchodu a sžití příchozích s domorodci.

Každá lidská komunita má zodpovědnost za území, na kterém žije. Za tisíce let si každá našla způsob, jak s místní přírodou a zdroji vyžít. Horší je to se sousedskými vztahy, ale je patrná drobná kultivace. Všude jinde jste

jen a jen hostem, který může, ale nemusí být vpuštěn a přijat. Nikdo nemá právo bezdůvodně násilím narušovat prostor a pravidla jiné komunity, pokud ta si to nepřejde. To je princip tolerance, ale i svobody. Jsou oboustranné, jinak neplatí. Společnost svobody je takovou jen v případě svobody každého, tj. svobody limitované svobodou druhých. „Cochcárna“ není svobodou, je nejen chaosem, ale diktátem silnějšího.

Hosta však těžko odmítnout, jestliže mu domov zpustošily živly – ať již přírodní, či cizí lidské. To je případ původu současné migrace do EU. Přitom EU nevystupuje jako nevinátko. Právě vedoucí politické a ekonomické kruhy EU mají – spolu s kumpány z USA a vazaly z různých zemí vč. ČR – přímou zodpovědnost za válčení na Blízkém a Středním východě, v Kongu, západní Sahare, za pás chaosu od Západní Sahary přes Palestinu a Sýrii po Afghánistán, od Ukrajiny přes Kurdistán a Eritreu po Kongo. Těžko také bránit vstupu hosta, jehož někdo pozval. A pozvali je reprezentanti právě vedoucích politických a ekonomických kruhů EU, možná jim dali i pár buchet na cestu.

Co naši politici zaseli, to voliči sklízají. Že jste je nevolili? To sice z vás odnímá přímou vinu, ale stejně na nás zůstává zodpovědnost za naši neschopnost přesvědčit ostatní, že páchají voloviny. Jakkoli svým občanským aktivitám proti těmto lumpárnám věnujeme nemálo své-

ho volného času, energie, prostředků, peněz – jsme i přes svoji inteligenci a morálku (nebo právě proto) neschopáci, byť je to ta nejmenší zodpovědnost za zlo, kterou lze mít. Holt, intelligence je omezená, blbost nikoli, v morálním boji můžete obětovat celé své „já“, ale gaunerům je jedno, kolik cizích „já“ zničí. To však neznamená to vzdát, neznamená to ani to ignorovat, ale mít na paměti. Jinak by život byl černý, nikoli pestrý – a co s jednotvárným životem?

Zpět k migrantům. Náleží jim naše pomoc. Dle našich možností. Jak v jejich pobytu zde, tak v uklidnění situace v jejich vlasti. A nezapomínejme na další péči – pomoci jim se naučit chovat se v naší komunitě. Od nich za naši pomoc můžeme žádat chování hosta. Pokud to běžně nezvládají, je třeba speciální programy, pokud to nechtějí, tak se nemožou divit vyhoštění. Záchranný člun neradno přetěžovat, aby se pak netopili všichni. Přitom ovšem netřeba být hysterický, předsudečný, netolerantní, ani naivní či hloupý.

Problém je s politickými eurošpičkami. Nedodržely dříve stanovená pravidla EU pro migraci, která si právě ony schválily. Místo důstojného přijetí žadatelů, jejich registrace, ubytování a přepravy nastal chaos, násilí, nepořádek. Po půl roce migrační vlny si eurošpičky všimly, že problém je ve vlasti migrantů, a navrhly to, co měly dělat už několik let:

pomáhat v utečeneckých táborech v Turecku, Jordánsku, Libanonu se stany, buňkami, potraviny apod. a zřídit tam migrační střediska. Nakolik mohou mít důvěru tito euro-packalové či europodvodníci, když nedodržují vlastní pravidla, když dopustí takový zmatek, ponížení, utrpení migrantů při jejich pouti Evropou? Jejich řeči o migraci, a nejen migraci, ale i jiných společenských problémech, jsou žvásty, neboť jejich autoři jsou neautentičtí, pijí víno a káží vodu (někdy už i kazí). Jedna z odpovědí může znít, že jestliže Američané několik let poslouchali Angelu Merkelovou, tak nyní zase musí německá kancléřka poslouchat Američany. Nejprve byli americké služby na drátě a teď je Angela na špagátě. Leč to je pouze možné pojivo evidentní mozaiky intelektuální a morální bídy severoatlantických „elit“. Prou se o nefunkční kvóty a drobáky pro utečenecké tábory a ani slovo nezmní o klíči k řešení – změně své politiky vůči postiženým zemím.

Někomu snad migrační vlna alespoň protřela zrak, když dosud už neviděl, jak tito eurovládci nezvládají, ignorují neštěstí desítek milionů vlastních, evropských nezaměstnaných, stovek tisíc bezdomovců, odírání střední třídy – při současném pakování kapes vyšších tříd. Evropa by uživila i všech 50 milionů migrantů, co jich nyní po světě bloudí – ale v jiném než kapitalistickém zřízení. To – jak je vidět denně – neuživí ani stávající obyvatele.

To je i případ přistěhovaleckých ghett, rozbořených předměstí francouzských měst, rasového násilí v Německu. Vládnoucí třídy od 60. letech těžily z levné práce cizinců, ale jen mizerně investovaly do jejich začlenění do společnosti, do jejich rozvoje, sžití s kupř.

proklamovanými evropskými hodnotami. Kašlali na ně stejně jako na řadové Francouze a Němce. Těmi skutečnými, převládajícími hodnotami EU, kapitalistické EU, jsou hodnoty kapitalismu. To rozhodně není humanita, demokracie, rovnost práv a šancí, svoboda – nýbrž jen iluze o nich, a to jako obal k podstatě – k neúctě k ostatním jako etickému základu vykořisťování. Podvod a pokrytectví, viz nedodržování volebních slibů. Dvojí právo korupce, kaucí, imunit a amnestií. Majetková startovací čára. „Břehá“ lhostejnost – dělej si co chceš, pokud mi nekazíš kšeft. Kapitalismus se zcela zvrtil. Už nepečete chleba, protože lidé musejí jíst, a přitom si přirazíte cosi přiměřeného pro sebe, nýbrž chcete zisk, a proto cosi klohníte, abyste vypekl jak zaměstnance na mzdách, tak zákazníky na kvalitě zboží. Nesoustředí-li se politici, úředníci a najaté firmy na řešení problému, na odstranění příčin migrace, na návrat migrantů do vlasti či jejich zapojení zde, ale zaměří-li se na zisk, tak problém nevyřeší. Možná potlačí, ale jiné potíže způsobí.

Straší se rozvratem sociálních systémů. Sociální situace a stejně tak systémy sociální pomoci se odvíjí především od práce a zaměstnanosti. Práce je hradějí, zaměstnanci přesluhují, přesčasují, zintenzívňují práci, a nezaměstnaní marně hledají uplatnění. Nepochopitelně je zřejmý už desítky let, takže pokud je zodpovědní neřeší, neošetřují legislativou, nezdražují přesčasy, nezkracují pracovní dobu, privatizují a ruší pracovní místa pod kontrolou veřejné správy, tak k tomu mají důvod. Takže opět – ptát se v Bruselu, v bankách, na drahých jachtách, v luxusních letoviscích, ve Strakovce, na Hradě, v malostranských palácích, u bakalů, kellnerů, tykačů, babišů, kalousků, sobotků, drábků, mládků. Pokud byste nebyli s odpovědí spokojeni, zkuste Františka Koukolíka, a třeba také Karla Darwina, Karla Marxe, ale i Karla Chaplina. Tam všude jsou odpovědi, jen si je připustit.

Není pravda, že není na důchody. Prostředků vytvoří lidé v EU dostatek, ale špatně je rozdělují a přerozdělují. Už 40 let produktivita roste, ale reálné mzdy stagnují – kam jde rozdíl? Kdo si mastí kapsy - a šíří bláboly o nedostatku, budoucí neschopnosti produktivní generace, o budoucí bídě seniorů? Průběžný penzijní systém je ta nejjistější, nejstabilnější ekonomická operace, jaká kdy existovala – je to totiž o institucionalizovaný finanční průmět desítky milionů let existující péče silných

členů smečky o slabší, o stárnoucí kusy. Stejně jako se oni dělili dříve o kořist s mláďaty a staršími, tak to dnes činí jejich potomci – ráno odvedete státu sociální pojištění, odpoledne stát pošle důchod. Pokud lidstvo neztratí rozum, tak to bude praktikovat i nadále. (K pochopení a provozování tohoto systému není třeba ani kapku morálky, stačí jen rozum; a ekonomický rozum z toho vytvoří jeden z pilířů národního hospodářství.) Že ten důchod nemusí být velký? Bude takový, kolik voličská generace má rozumu a morálky, aby ze

JDE O TO, ABY VÝSLEDKY PRÁCE ARABŮ A DALŠÍCH NESKONČILY V KAPSÁCH EKONOMICKÝCH ŠPIČEK.

své práce podělila děti a starce, kolik odvede na pojištění. Velikost penzí totiž není ani tak výsledkem dřívější práce důchodců, jako vizitkou ekonomických schopností a vědomostí a životních hodnot produktivní generace – v tom kdyžtak lze hledat zodpovědnost seniorů: za výchovu a vzdělání následovníků.

Ať již ale bude v Evropě, EU a ČR jakýkoli režim, migrační vlnu a rizika dalších migrací neodstraní bez zásadní změny zahraniční politiky a obchodu. To již nejde o stany, rýži a sušené mléko. Kráčí o to, aby přírodní bohatství a výsledky práce Arabů, Etiopčanů, Nigerijců, Asiatů, Afričanů atd. nekončily v kapsách severoatlantických ekonomických špiček (a v budoucnosti čínských aj.), nýbrž aby si o nich rozhodovali demokraticky oni sami. Poněvadž pokud se to nechává jen na místní „elity“, tak to zase končí v trezorech a kasínech Evropy a USA, na burzách a ve zboží z vyspělejších států. Pás chaosu nepotřebuje ryby, potřebuje rybáře. To je intelektuálně, morálně, politicky a ekonomicky daleko, daleko náročnější úloha, než ubytování a nakrmení migrantů ať v Evropě či v utečeneckých táborech. Ekonomické narovnání mezi Severem a Jihem - to je 100 industrializací Slovenska, to je 100 sjednocení SRN a NDR, to jsou smečky východoasijských ekonomických tygrů. To je nad schopnosti

B. Obamy, J.-C. Junckera, A. Merkelové, to si žádá nového F. D. Roosevelta, W. Brandta, M. S. Gorbačova, Teng Siao Pchinga. Tím spíše to žádá autentické politiky spolupráce, humanity, míru, odvážně překračující ustrnulost, že vyrovnání ekonomických podmínek dolehne na obyvatele Evropy a USA. Navíc do toho spadne i omezení sptřeby kvůli trvalé udržitelnosti ne rozvoje, ale života vůbec. Dobře už bylo, rozmařilému, extenzivnímu blahobytu zvoní umíráček. Budoucí blahobyt bude stát na jiných hodnotách (kvalitativních i kvanti-

tativních), přechod na ně (v hlavách lidí) bude náročnější, než náklady na přeladění výroby, služeb a spotřeby. Obojí dá práci, to druhé včetně zaměstnání.

K hrůzám islámu. Vyčítat islámu tisíciletou rozpínavost mohou lidé celého světa – krom těch, jež mají kořeny v Evropě. Islám se rozšířil od Mekky na tisíce kilometrů na východ, západ, sever a jih po severní Africe, jižní Asii a jihovýchodní Evropě. Křesťanství se však z Evropy rozšířilo desítky tisíc kilometrů: do obou Amerik (celých), střední a jižní Afriky, po severní Asii, do Austrálie (celé). Když křižácké výpravy Evropanů po Evropě a na Blízký východ přestaly vynášet zisky a vyčpěl jejich ideový obal, tak se nastal čas zámořských objevů. Láskyplnému objetí křesťanů podlehla většina indiánů obou Amerik (Španělé a Portugalci jim pak postavili v Madridu aj. zlaté pomníky nápadně se podobající zámkům, hradům, kostelům a městům), černoši s našimi předky vyjeli na zážitkový výlet na bavlníkové plantáže amerického Jihu, Indové zaperlili na britské koruně, žlutí se zalykali britským opiem, Aborigejci si potykali s delegacemi z britských šatlav. Vládce Belgie má na tri-

ku pět milionů Konžanů jen z 2. poloviny 19. století. Britové si udělali střelnici v Amritsaru – na lidi. Expanze islámu byla ovšem pokrytecká a on skrze Alžírsko a Maroko opanoval Francii, skrze Libyi Itálii, Maročané vládli také v Berlíně, Egypťané a Saúdi v Londýně a nebýt Karla de Gaulla a dalších, tak tam vládou dodnes. A k tomu vláda Vietnamců nad Amsterdamem a Paříží, brazilští a angolští místodržící v Lisabonu, Mexičané ve Vídni atd. Nebo to bylo s tou expanzí naopak? Kolonie sice získaly formální politickou svobodu, ale ekonomicky je většina nadále v područí a čekají na své Mossadeky, Ho Či Miny, Castry a Cháveze.

Evropané se děsí islámského práva šaría. V kolika státech – když je muslimů přes 1,5 miliardy, tj. pětina lidstva – platí? V pětině, tj. ve cca 40? Bojíte se vyjet do Ruska, Indie, zmíněné Indonésie, báli jste se v bývalé Jugoslávii, vyhýbáte se Turecku? Kdo tedy jezdí dovolenkovat do Tuniska, Egypta? Uvádí se, že v šarii má žena u soudu jen poloviční hlas. V ČR a řadě tzv. demokratických a právních státech je nemalá, ale o to významnější a mocnější skupina lidí, která se před soud ani nedostane! Váš hlas proti nim nemá žádnou cenu! Někteří se možná dostanou před kárný senát, jestli to ovšem jejich kolegové stihnou. Že by ale imunita ústavních činitelů budila takový odpor a děs u českých občanů jako šaría, jsem si nevšiml. Navíc – šaría je opřena o text pro současníky nezměnitelný a platný pro všechny, zatímco dnešní zákonodárci tvoří zákony dle své vůle a – díky své imunitě – vlastně jen pro ostatní. To je fakt zákonodárství moderní civilizace. Ještě na okraj – korán zakazuje lichvu a bankovní úrok. O tom si mohou statisíce českých exekvovaných jen nechat zdát.

Korán a šariu určitě není třeba brát za vzor, ale není nutno je ani šmahem zatracovat. Něco na nich je, když v ně věří tolik lidí různých národů a sociálního postavení. Určitě je vhodné, otevřete-li si okno do islámského světa, pohlédnout občas do křesťanského zrcadla. A možná uslyšíte rozpínavého, totalitního Alláha kázat: „V jednoho boha věřiti budeš!“

Evropané migranty zde a muslimy kdekoli nepřevychovávají odmítáním, násilím, obušky, zápalnými lahvemi, rasismem, segregací, tanky, drony, chamtivostí nadnárodních korporací, spekulacemi, intrikami, ani sociálními dávkami, dary, nadprávy atd. Obě komunity musejí spolu komunikovat, stýkat se, obcho-

jejich politické podpory, by islamisté byli v pozici jiných ideových radikálů – opomíjení křiklouni, na okraji křesťanské obce, jako extrémní pravičáci či extrémní levičáci daleko mimo volební šance. Bez dodávek zbraní vyrobených v USA, Rusku, EU, Izraeli, Pákistánu či jinde (mj. ČR) by bojovníci Islámského státu maximálně mohli se svoji technologickou výbavou a umem naostřit nože a lopaty, vyrobit z hnojiva výbušninu, ale ne ničit raketami tanky, ostřelovat města, vyrovnat se řádné armádě.

Přesný smysl vyvolání migrační vlny, která překročila absorpční možnosti Evropy, je zatím nezřetelný. Je to rozšíření pásu chaosu, aby upadající velmoc mohla upadat déle? Je to drsná akce zakrývající tajné kuchtění zotročující smlouvy TTIP? Úvah a teorií je více, i konspiračních. Každopádně je jasné, že nejde o živelnou akci, ale že příprava byla promyšlená. Nespolehlo se jen na zaplacení násilných islamistů a startovního pro migranty. Sorosovy peníze, které za léta zmákly vícero občanskoprávních, charitativních a humanistických organizací, jež byly tradičně pod vlivem levicových hodnot. Nyní je zformovaly jako část „sluníčkářů“, nahrávající po vypuknutí migrační krize záměrům autorům krize. Té imperialistické, globalistické, fašizoidní pravici, z úřadí dirigující neokonzervativní, neoliberalní politiku. (Najdou ostatní „sluníčkáři“ baterku, aby si na ně posvítili?) Pak vzhledem k tomu, že „konvičky“ mají k pravici, která si rasistické, xenofobní, fašistické skupinky opečovává, blízko, může bezskrupulózní pravice inscenovat s tímto pestrým hereckým ansámblem, sestaveným z hvězd i komparsu, migrační tyjátr, v němž si sama vyrábí krize, polarizuje střety a vytváří ve svých korporátkách mediální obrazy. To skoro nemá chybu. Jedinou chybou jsou myslící a morální lidé, kterým není fuk cizí neštěstí a snaží se postiženým pomoci. Jestliže při přírodní katastrofě je třeba především síly rukou, při katastrofě společenské, způsobené lidmi, je zejména potřebná síla rozumu. Na rozkrytí příčin, na

odhalení úmyslů, na řešení nápravy. Dle práv a povinností, dle zodpovědnosti, spravedlivě dle zásluh, postižení, aby nikdo z cizí vůle živořil, ani se o své vůli nepřizívoval. Zlo páchané podvodem má své slabé stránky, jinak by se dělo otevřeně. I migrační tragédie má své slabiny, nikoli ale slabého režiséra.

Budme tou chybou, která mu upře Oskara. ◀
Karel Růžička

Zpravodaj AZ
(říjen 2015)

**Odpovědný
redaktor**
Karel Růžička

Grafický design a sazba
Michal Černý

**Do tohoto čísla
přispěli:**

Karel Růžička, Ilona Švihlíková,
Josef Smrčka, Lenka Procházková,
Marie Neudorfová, Kateřina Vojtíšková

Zdroj fotografií
www.freeimages.com

Svoje připomínky, názory,
komentáře, prosím posílejte na
tuto e-mailovou adresu:

zpravodaj-az@seznam.cz

KONTAKTY

Web: www.alternativazdola.cz
E-mail: info@alternativazdola.cz
Facebook: www.facebook.com/alternativa.zdola
YouTube: kanál AlternativaZdola
Zpravodaj: zpravodaj-az@seznam.cz